Заходить у Львовѣ що дня (кромѣ недѣль и с. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 3 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, двери 10.

Письма приймають ся лишь франкованѝ.

Рекламаціи неопечатанѝ вôльнѝ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поодиноке число 3 кр

Ч. 250. | Нинѣ: Павла асп. | Завтра: Іерона | Оттона, Елисавет. | Пятниця 6 (18) листопада 1892 | Вохôдъ сонця 7 г 14 м.; заходъ 4 г. 16 м. Баром. 770 терм. — 1 0 — 3 2° | Рôкъ II.

Рада державна.

На вчерашнôмъ засѣданю Палаты пословъ розпочала ся вже дебата буджетова. Закимъ ще приступлено до дебаты, вôдповѣдавъ міністеръ справедливости на интерпеляцію пос. Пленера въ справѣ увôльненя челядника столярского, котрый мавъ стрѣляти на улици въ Празѣ до Нѣмцѣвъ, прагскимъ судомъ карнымъ. Міністеръ сказавъ, що въ наслѣдокъ вердикту судьѣвъ присяжныхъ мусѣвъ трибуналъ увôльнити обжалованого и анѣ трибуналъ анѣ прокураторъ не мали нѣякого права выступати дальше противъ обжалованого. Сей одинокій, хочь безъ сумнѣву сумный выпадокъ, не дає ще нѣякои причины до выданя якогось выимкового розпорядженя; о тôмъ можна бы хиба ажь тогды подумати, колибъ повторились выпадки, въ котрыхъ бы суды присяжныхъ выдавали очевиднѝ необєктивнѝ вердикты. — Міністеръ просвѣты вôдповѣдавъ також на кôлька интерпеляцій.

Міністеръ краевои обороны, вôдповѣдаючи на интерпеляцію Тільшера, заявивъ, що наведенѝ выпадки злого обходженя ся зъ вояками розслѣджено якъ найточнѣйше. Показало ся отже, що канонірь Кновікъ бувъ дисциплінарно укараный за кôльказазову провину противъ субординаціи войсковои, але не тажкою вязницею. Уланъ Сметана померъ на запалене легкихъ. Уживане языка въ службѣ, о чôмъ згадавъ интерпелянтъ, єсть вже давно вôдповѣдно управильнене.

По сѣмъ слѣдувала интерпеляція пос. Спинчича въ справѣ неправильностей, якѝ заходять при роздѣлюваню додатку дорожняного помежи урядниковъ. — Пос. Біянкіні интерпелювавъ въ справѣ переговорôвъ зъ Италією що до клявзулѣ о мытѣ вôдъ вина спроваджены зъ Италіѣ. — Пос. Люеґеръ поставивъ бувъ внесене, щобы отворити дебату надъ вôдповѣдею міністра просвѣты въ справѣ заказу вѣденьскои Рады шкôльнои хрестити ся дѣтемъ въ школѣ на голосъ. Внесене се вôдкинено 105 голосами противъ 47.

Опôсля розпочала ся ґенеральна дебата надъ буджетомъ на 1893 р. Ґенеральный справоздавець пос. Щепановскій зрѣкъ ся слова при дебатѣ. — Пос. Кальтенеґґеръ (клерикалъ) доказувавъ, що безвѣроисповѣдна школа може стати ся дуже небезпечною для релігійности всего населеня а особливо для войска и длятого домагавъ ся заведеня вѣроисповѣдной школы. — Пос. Фандерликъ промавлявъ за тымъ, щобы давна бôльшôсть парляментарна держала ся крѣпко разомъ и не допускала до того, щобы партія нѣмецка взяла знову верхъ въ державѣ. Бесѣдникъ домагавъ ся також заименованя ческого міністра краяна на мѣсце уступившого міністра Пражака. Наконець заявивъ, що вôнъ и его клюбовѝ товариші будуть голосувати противъ буджету.

Опôсля промавлявъ нововыбраный на Моравѣ пос. Тучекъ (Молодочехъ), котрый показавъ ся добрымъ бесѣдникомъ. Вôнъ говоривъ богато о ческôмъ правѣ державнôмъ и заявивъ ся за отвертою опозиціею всѣхъ репрезентантôвъ ческого народу противъ правительства, котре ческій нарôдъ всякими способами понижає, не терпить ческои бôльшости въ моравскôмъ соймѣ. Черезъ уступлене Пражака зъ становища міністра заявило правительство отверто свою ворожôсть супротивъ ческого народу; ческій нарôдъ однакожь єсть въ справѣ ческого права державного однои гадки.— Пос. Ферянчичь (Словенець) жалувавъ ся на то, що правительство почало ворожо выступати противъ Словенцѣвъ въ Краинѣ. — Пос. Дикъ выступивъ остро противъ правительства за то, що выдає великѝ сумы на перегоны дістансовѝ, котрѝ не суть нѣчимъ иншимъ, лишь карыгоднымъ мученємъ звѣрять а вôдъ авскультантôвъ и діюрністôвъ жадає ся довголѣтнои безплатнои практики. Дальше жалувавъ ся бесѣдникъ на поступоване правительства супротивъ ческого народу въ Чехахъ и на Моравѣ, пôднѣсъ то, що при послѣднôмъ именованю членôвъ Палаты пановъ не увзглядънено ческого народу и наконець остерѣгавъ правительство, щобы оно не оставалось дальше на сѣй похилôй дорозѣ. — По сѣмъ перервано засѣдане а слѣдующе назначено на нинѣ т. є. на четверъ.

Въ Палатѣ пословъ утворивъ ся новый клюбъ, зложеный зъ независимыхъ пословъ хорватскихъ и словеньскихъ.

Пос. Неделля, котрого выданя зажадавъ судъ за якѝсь злочинъ противъ моральности, повѣдомивъ вчера президента Палаты пословъ, що складає мандатъ.

Клюбъ молодоческій высказавъ свою згоду на резолюцію, ухвалену на конференціи ческихъ делеґатôвъ въ Празѣ и постановивъ також на будучность на случай потребы взывати до спôльного дѣланя тѝ партіи, що були репрезентованѝ на тôй конференціи.

---

13)

Золота доля.

Оповѣдане.

Зъ польского. — *Маріи Родзевичѣвны.*

(Дальше.)

Мельникъ зъ сыномъ скоро утекли. На озерѣ настала велика тишина. Въ тôй-же хвили зъ далека пôднявъ ся хрипливый голосокъ:

Ознаймивъ то ангелъ Божій
Найпередъ пастырямъ
А вчера звѣздарямъ
И земнымъ звѣрямъ.

Се Юстинъ, обрадованый рыбою, радъ зъ ловлѣ, поспѣшивъ за приятелемъ. Ставъ, розглянувъ ся и здивувавъ ся, що всюды було пусто.

— Павле! Павле! — крикнувъ.

Нѣхто ему не вôдповѣвъ. Озеро блестѣло, мовь скло, ажь до самыхъ далекихъ берегôвъ скрôзь рôвне; не видко було нѣкого.

Тогды хлопця напавъ страхъ и жаль, що его покинули самого. Ему прийшли на думку рôжнѝ дива, котрѝ правила Парашка; вôнъ зачавъ тремтѣти, плакати и побѣгъ, кôлько силъ стало, але не до хаты, лише за слѣдами кутыхъ обцасôвъ парôбка по ледѣ.

Бѣгъ, хлипавъ и заводивъ, а сльозы ему стыгли на опухлôмъ лици, а голосъ урывавъ ся ему на морозѣ.

Наразъ щось заблысло на ледѣ межи лозою. То була сокира Жужля, лежала на березѣ полонки та блестѣла до мѣсяця. Юстинъ припавъ до неи и ставувъ. Дальше не було слѣду обцасôвъ; идіотъ обтеръ сльозы рукавомъ, розглянувъ ся, переставъ плакати, щось думавъ та шкробавъ ся за ухомъ.

Потôмъ припавъ до полонки, заглянувъ у воду и наразъ не надумуючись, головою напередъ, якъ качка давъ нурка въ сю зимну глубину, не зважаючи, що при тôмъ руху посыпали ся рыбки зъ кишени кожуха въ воду, що пропавъ его трудъ и великій ірисмакъ.

Въ полонцѣ булькотѣло, рухало ся, пôдходили баньки воздуха — не було хлопця кôльканайцять секундъ. Потôмъ выглянула зъ воды велика голова и зсинѣла долоня. Сплюнувъ, вôдсапнувъ и выдобувъ за собою другу голову — безъ житя.

— Охъ-охъ! — стогнавъ, вôдпочивавъ, ажь вкôнци вылѣзъ на лѣдъ и вынявъ неповорушного Жужля. Тогды сѣвъ и вôдпочавъ.

Мѣсяць дививъ ся цѣкаво на сей образъ. Парôбокъ лежавъ навзнакъ синій, зъ вышкôреными въ корчи зубами, а Юстинъ дививъ ся на него и смѣявъ ся зъ превеликои радости. Ще не оглянувъ бувъ своихъ пустыхъ кишень.

Морозъ стинавъ одѣжь на дерево — по тѣлѣ йшовъ, мовь тысячѣ мурашокъ, отже й идіотови выдала ся мертвота Павла вкôнци за довгою. Зачавъ его сѣпати за рукавъ. Але парôбокъ не чувъ нѣчого.

Тогды Юстина напавъ знову страхъ, подвоѣвъ его силу и енергію. Поплакуючи, хлипаючи пôднѣсъ его за руки, взявъ на свои плечѣ и то нѣсъ его, то сунувъ по дорозѣ до дому.

Часомъ стававъ, щобы вôдотхнути: то бувъ за великій тягаръ на его зрôстъ и силу. Руки и ноги ему млѣли; хочь якъ зимно було, то пôтъ збѣгавъ ему по лици и застыгавъ разомъ зô сльозами. Вкôнци спотикнувъ ся и впавъ. Загорода яснѣла недалеко, але вôнъ уже до неи не дôйде. Отже сѣвъ на ледѣ, скуливъ ся, затрясъ ся — и наразъ пронимаючимъ дишкантомъ закричавъ такъ голосно, що й покôйниковъ мôгъ бы збудити. Въ той спосôбъ кликавъ вôнъ людей на ратунокъ и помôчь.

По хвили рушили ся въ хатѣ. Парôбки зъ лучивомъ и дручками выскочили на подвôря, гукаючи на тревогу. Семенъ за ними, убиравъ ся скоро, Парашка ломила руки и плакала.

— Вовки дусять порося! — кричавъ рыбакъ. — А-гу! а-га! Ану его! скоро! скоро!

Громадою надбѣгли на мѣсце выпадку и онѣмѣли зъ задиву. Юстинъ все кричавъ.

— Исусе Христе! Що мому хлопцеви? Що вôнъ? Померъ! — выстогнавъ старый стаючи навколѣшки передъ Павломъ.

— Тихо, Юстинъ! — кричали парôбки.— Що то зъ нимъ стало ся? Де вы були?

Идіотъ не перестававъ кричати.

Зъ рускихъ товариствъ.

На послѣднôмъ засѣданю выдѣлу товариства „Просвѣта“ розбирала ся головна справа буджету на рôкъ 1893. Теперѣшный касіеръ при помочи давного, проф. П. Огоновского, предложивъ выдѣлови не лишь прелімінарь сподѣваныхъ приходôвъ и розходôвъ въ 1893 роцѣ, але также и поясненє мотивуюче кожду позицію.

Въ звязи зъ буджетомъ стояла справа членôвъ товариства. Членôвъ числить нинѣ „Просвѣта“ 4.470, а то 3.885 поодинокихъ людей, урядôвъ та корпорацій, и 585 читалень. Сего року въ такôмъ числѣ, 4.470 примѣрникôвъ, розсылали ся выдавництва „Просвѣты“ ажь по „Календарь на рôкъ 1893-ый“, котрый, по давнѣйшому звычаю, высылає ся теперь тымъ лише членамъ, котрі заплатили вкладку за рôкъ 1892-ій або бодай за рôкъ 1891-ый (бо за рôкъ 1892-ій, надѣятись, ще заплатятъ до кôнця сего року), а якась частина членôвъ, котра бажала побирати сегорôчні книжочки, а полишила ся зъ вкладкою поза 1891-ій рôкъ, поспѣшить, надѣятись, въ переважнôмъ числѣ зъ вырôвнанємъ залеглостей зъ кôнцемъ сего року або зъ початкомъ слѣдуючого, абы тымъ чиномъ прийти въ посѣданє Календаря и могти побирати книжочки въ роцѣ 1893-ôмъ.

Выдѣлъ, розглянувши ся докладно въ предложенôмъ буджетѣ на рôкъ 1893-ый, постановивъ — по змозѣ ще бôльше управильнити на будуще справу вплаты вкладокъ, и ухваливъ, що въ роцѣ 1893 ôмъ канцелярія товариства має высылати книжочки лише тымъ членамъ (поодинокимъ особамъ, урядамъ и читальнямъ), котрі зложили вкладку за рôкъ 1892-ій. Выимку зробити ся тôлько зъ першою книжочкою за сѣчень 1893-го року, котра розôшле ся ще и всѣмъ тымъ членамъ, котрі до того часу набудутъ собѣ право до Календаря, т. є. будуть мати заплачену вкладку, за рôкъ 1891-ый. Цѣль сеи выимки зъ першою книжочкою має бути тая, що въ тôй книжочцѣ буде повысша ухвала выдѣлу подана до вѣдомости тымъ членамъ товариства, котрі о тôй ухвалѣ выдѣлу може не будуть мати нагоды довѣдатись зъ дотычныхъ оповѣстокъ выдѣлу „Просвѣты“, які, после его постановы, маютъ появити ся, трикратно ще сего року въ часописяхъ.

По полагодженю справъ буджету на рôкъ 1893 ый и управильненя платы вкладокъ членьскихъ, выдѣлъ полагодивъ ще межъ иншими отсі справы:

1. Рукопись о. Ив. Охримовича зъ поля ґеольоґії п. заг. „Земля наша мати“, по справозданю одного рецензента, має ся доручити другому рецензентови проф. Иванови Верхратскому. Выбôръ рукописи на книжочку за сѣчень 1893 го року выдѣлъ поки що вôдложивъ зъ причины розписаного конкурсу.

2. Вôдчитано письмо о. Лонгина Билинкевича зъ Ферескулѣ, въ котрôмъ звертає увагу выдѣлу на выйшовшу въ Краковѣ книжочку лѣкаря дра Іосифа Баржицкого п. заг. „O pielęgnowaniu zdrowia“ призначену для сѣльского люду, а выдану краковскимъ товариствомъ „opieki zdrowia“. Сю книжочку, по гадцѣ о. Билинкевича, годилось бы выдати „Просвѣтѣ“ по руски для ужитку єѣ членôвъ. Выдѣлъ поки що принявъ письмо о Билинкевича зъ подякою до вѣдомости.

3. Зъ Тернопôльщины наспѣло письмо зъ предложенємъ выдѣлови, щобы вôнъ старавъ ся выєднати у ц. к. краевои Рады шкôльнои дозвôлъ, абы въ будынкахъ шкôльныхъ по селахъ могли ся вôдбувати въ вôдповѣднôмъ часѣ зôбраня членôвъ читалень, якъ вôдбуваютъ ся сходины членôвъ „kółek rolniczych“.—Отже выдѣлъ „Просвѣты“ уже разъ старавъ ся о те у краевои Рады шкôльнои, а она вôдповѣла, що читальня за каждый разъ має вносити поданє, абы евентуально могла достати на те на каждый разъ позволенє вôдъ Рады шкôльнои.

4. Выдѣлъ полагодивъ одну справу філії стрыйскои, дотыкаючу вкладокъ членьскихъ, по мысли жаданя філії и стрыйскихъ членôвъ. — До філії тернопôльскои ухвалено выслати письмо въ справѣ поновныхъ загальныхъ зборôвъ філіяльныхъ. — Самборска філія, розвиваюча досыть живый рухъ въ орґанізаціи читалень „Просвѣты“ и сполученыхъ послѣ статута зъ читальнями институцій, пôдняла гадку будовы „Народного Дому“ въ Самборѣ изъ датковъ добровôльныхъ. Щасть Боже!

Переглядъ политичный.

При доповняючихъ выборахъ на Буковинѣ въ мѣскôмъ окрузѣ серетскôмъ выбрано посломъ на мѣсце померш͏ого посла Войнаровича, правительственного радника Кохановского.

Вѣсти, будь то бы президія Палаты пословъ установила вже точно проґраму робôтъ и предметы нарадъ на весняной сесіи, а также и вѣсти о тôмъ, коли маютъ бути скликаній спôльній Делеґаціи, суть зовсѣмъ безосновні; въ мѣродайныхъ кругахъ не порѣшено ще нѣчого.

Розпорядженє міністра просвѣты розширило окружникъ зъ 1886 року, заказуючій директорамъ и учителямъ шкôлъ середныхъ приймати ученикôвъ на станцію, также и на директорôвъ и на учителѣвъ всѣхъ шкôлъ промысловыхъ.

Гостина россійского наслѣдника престола а заразъ по нѣмъ и гостина румуньского короля разомъ зъ наслѣдникомъ румуньского престола у Вѣдни звертаютъ на себе въ великôй мѣрѣ увагу свѣта политичного, хочь нѣхто не приписує симъ фактамъ вплыву на якусь змѣну въ теперѣшнôй ситуаціи политичнôй. Гостина царевича у Вѣдни дала хиба доказъ, що оправдались слова ґрафа Кальнокого, сказаній пôдчасъ сесіѣ спôльныхъ Делеґацій о вôдносинахъ межи Австро-Угорщиною; вôдносины тѣ суть зовсѣмъ добрі и дружні. Гостину сю можна уважати также за доказъ, що на петербургскôмъ дворѣ глядятъ на справы политичні зовсѣмъ инакше, якъ та россійска праса, котра заєдно выступає противъ Австро-Угорщины. Такъ само и гостина румуньского короля не має ширшого значѣня политичного, а коли король румуньскій конферувавъ вчера майже двѣ години зъ міністромъ справъ заграничныхъ ґр. Кальнокимъ, то ся конференція мабуть бôльше дотыкала справъ чисто румуньскихъ, якъ загальнои ситуаціѣ.

Россійскій наслѣдникъ переѣхавши черезъ Львôвъ поѣхавъ просто до Одесы а зъ вôдси до Батумъ и на Кавказъ мабуть до своего недужого брата.

Новинки.

Львôвъ дня 17 падолиста.

— **Громадѣ Суровиця,** въ повѣтѣ сянôцкôмъ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Мостискахъ оголошує конкурсъ на двѣ посады при 3-клясовôй школѣ въ Чернявѣ и на посады при 1-клясовыхъ школахъ: въ Буховичахъ, Хоросници, Годиняхъ, Малнôвскôй Воли, Мѣстичахъ, Острожци, Щировичахъ, Тамаявичахъ и Золотникахъ. Поданя треба вносити до 20 грудня. — При Дирекціи львôвскои поліціѣ опорожнена єсть посада

— Мовчи, личино! — гукнувъ вкôнци Семенъ та почастувавъ его кулакомъ. — А вы берѣть его на руки и скоро до хаты! Выложѣть его на пѣчь! Коли живый ще, то оповѣсть намъ самъ. Скорше!

По хвили зложено заголомшеного въ челяднôй комнатѣ на ячмени, що сушивъ ся; всѣ обступили Павла довкола. Семенъ ливъ въ уста горѣвку, Маринка розтирала чоло и руки, а Парашка варила якесь корѣнє.

Довгій часъ лежавъ мовъ мертвый; вкôнци зачавъ выразнѣйше вôддыхати, а вôдтакъ зôтхнувъ и отворивъ очи. Хвильку водивъ блудными очима, котрі були повні крови, непритомні и заморочені. Видко, душа выбрала ся вже була въ далеку дорогу и єѣ силомôць завернули на землю.

— Жие! Слава Богу! Що тобѣ, хлопче? На, выпий горѣвки! — крикнувъ урадованый Семенъ.

— Чи вы за пугаремъ ишли на дно! — спытала похилена надъ нимъ Маринка, обнимаючи его зоромъ.

Вôнъ спробувавъ усмѣхнути ся — хотѣвъ встати, але тôльки скрививъ ся зъ болю.

— Спасибô, господарю; нѣчого менѣ не буде! Не лякайте лише матери!

— Ну, говорижь! Чогось лѣзъ въ полонку, дурный?

— Дежь я самъ лѣзъ? — застогнавъ, замовкъ и по хвили непевнымъ голосомъ додавъ: — Похоязнувъ ся и впавъ. Якимъ чудомъ я ту?

— Ану, видко, той страхопудъ тебе выдобувъ. Давъ знати до загороды крикомъ.

Очи Павла неспокôйно шукали за идіотомъ.

— Якъ то було, Юстинъ? — спытавъ.

Але идіотъ не чувъ. Стоявъ на серединѣ комнаты въ кожусѣ, зъ котрого струєю сплывала вода и творила довкола него калужу. Уста и очи широко отворені, кривили ся зъ диву, жалю и плачу.

Запыхавъ руки по лôктѣ въ кишенѣ, нахилявъ ся то въ оденъ то въ другій бôкъ, та перетрясавъ ихъ до самого дна.

— Де ты мене найшовъ, Юстинъ? — повторивъ Павло.

— Нема, згубивъ! — простогнавъ плаксиво хлопець. — Була копа и пять! Нема, згубивъ!

— Щось згубивъ? — засмѣяла ся Маринка.

Вôнъ не вôдповѣвъ, лише жалôсно заплакавъ. Ажь ось наразъ и переставъ плакати; на запухлôмъ лици явила ся незмѣрна радôсть. Зъ тяжкою бѣдою выдобувъ руку зъ вôтхлани кишенѣ и заглядаючи въ затисненый кулакъ, зачавъ кричати зъ выбухомъ щастя:

— Єсть три! єсть три!

Потôмъ розôпхавъ парôбкôвъ и втиснувъ ся межи Парашку а коминъ.

— Не перешкаджай! — упоминала стара. — Здôйми одѣжь, осуши ся! По що менѣ огонь розкидаєшь?

— Я буду ихъ печи для него! — сказавъ, розгортаючи вугле.

Стара вôдсунула его на бôкъ, але Семенъ крикнувъ зъ кута:

— Нехай пече, нехай робить, що хоче! Нехай нѣхто менѣ его не торкне и не поневѣряє! Вôнъ менѣ выратувавъ хлопця.... И хто бы то сказавъ, що въ тôмъ нѣкчемнôмъ тѣлѣ сидить така людска душа! Дай єму спокôй, Парашко, а принеси-но свôй крупникъ. Якъ же тобѣ, Павле?

— Добре, господарю. Голова трохи болить, але то байка. Позавтра буду вамъ сѣтку тягнути.

Помыливъ ся; не день, але десять перемучивъ ся въ хатѣ. Рыбу ловили безъ него. Вôнъ лежавъ въ горячцѣ побитый, синій, зô скаженымъ болемъ головы. Ледви за кôлька днѣвъ усѣвъ на лаву и просидѣвъ на нѣй тыждень, ослабленый, марный, остовпѣлый вôдъ терпѣня. Доглядала его мати, Парашка, старый Семенъ, дбалый якъ батько, а Юстинъ кормивъ его вьюнами.

Маринка прибѣгала рѣдко, бо лякала ся людскихъ очей. Смеркомъ звычайно впадала до хаты, жива якъ ртуть, весела и фантастична. Часомъ цѣлувала его и пестила, частѣйше сѣпнула за вусъ або ухо або потермосила за кучеряве волосє и втѣкала, споло-

помôчника возьного; платня 250 зр. зъ додаткомъ 62 зр. 50 кр. и одежію. Пôдофіциры зъ 12-лѣтною службою мають першеньство. Речинець до 15 грудня с. р. — Дирекція почтъ оголошуе конкурсъ на посаду експедієнта почтового въ Бабичахъ надъ Сяномъ въ пов. перемыскôмъ. Кавція 200 зр. Платня 190 зр. Речинець до 30 с. м. — При львôвскôмъ Намѣстництвѣ опорожневѣ посады секретаря повѣтового въ Х. клясѣ ранґи, евентуально канцеліста въ XI. кл. ранґи. Речинець до 10 грудня с. р.

— **Именованя.** Краєва Дирекція скарбу именувала Кароля Слупу контрольоромъ податковымъ, а Адольфа Унзінґа поборцемъ податковымъ до Заловець (имена тыхъ панôвъ були вчера хибно подавѣ). Крôмъ наведеныхъ вчера именовань краєва Дирекція скарбу именувала ще адіюнктами податковыми въ XI. клясѣ ранґи: Якова Тутая, Вільгельма Гендля, Гната Сѣмѣньского, Осипа Стельчика, Володислава Лиса, Людвика Пеньчаковского, Альфреда Штріґля, Антона Свидовского, Едварда Черемкевича, Меч. Самлицкого, Кароля Завадзкого, Осипа Лѣгиньского, Авґ. Клодвицкого, Осипа Куржея, Осипа Накрыйку, Осипа Горбачевского, Волод. Закревского, Каз. Любовецкого, Тад. Вол. Дашиньского, Мих. Реваковича, Осипа Мазуркевича, Мих. Ставиньского, Тита Яворского, Жигм. Терлецкого, Каз. Гербста, Кам. Опольского, Ост. Буґайского. Вас. Гаврилова, Ант. Пôдфилипского, Март. Буяка, Фел. Банася, Ив. Вовняцкого, Льва Ломоя, Ив. Вілюша, Ив. Криницкого, Мойсея Раиха, Абрагама Гохгавза, Каміля Стройновского, Людв. Заѣдлевского, Жигм. Блоцкого, Фр. Єжка, Фр. Свенха, Войт. Мрозка, Семена Ґоцкого, Стеф. Витковского, Стеф. Черниковского, Юл. Пасѣчницкого, Филипа Раковского, Март. Базяка, Осипа Кнапчика, Осипа Пайдалу, Теоф. Шпитка, Ив. Михалика, Ост. Юркевича, Райм. Бр. Шольцого, Евґ. Новаковского, Ромиля Шанковского, Осипа Лисикевича и Ант. Тиминьского.

— **Ц. к. краєва Рада шкôльна** именувала на засѣданю дня 11 падолиста с. р. о. Омеляна Абрисовского гр. кат. катехитомъ при выдѣловôй школѣ женьскôй въ Станіславовѣ; Изидора Орнатовского управителемъ 5 клясовои школы мужескои въ Яворовѣ; Матвѣя Лєнарта учителемъ въ Сѣлци и дра Болеслава Буциньского суплєнтомъ въ школѣ реальнôй въ Краковѣ. Потвердила въ званю учительскôмъ Франца Зиха въ ґімназіи въ Дрогобичи.

— **Выдѣлъ „Рускои Бесѣды" въ Тернополи** пригадує вп. Землякамъ, що послѣдный сегорôчный осѣнный вечеръ зъ танцями вôдбуде ся дня 20 падолиста у власныхъ комнатахъ Бесѣды.

— **Выклады въ стрыйскôй філіи „Просвѣты"** для членôвъ філіи, оповѣщенѣ первѣстно на недѣлю дня 20 т. є. въ сю недѣлю, вôдбудуть ся въ недѣлю слѣдуючу, т. є. 27 падолиста.

— **До музея, архіву и бібліотеки** товариства „Просвѣта" жертвували вôдъ часу остатного выказу мѣжь иншими вп. пп.: Иванъ Косарь учитель въ Русиловѣ въ Золочôвщинѣ 1 срѣбный десятакъ баварскій зъ р. 1781, колѣсце вôдъ старои остроги, 2 стрѣлки громовѣ и 12 монетъ мѣдяныхъ. М. Рихвицкій учитель въ Полоничь коло Яричева 24 монетъ мѣдяныхъ и 1 срѣбну францускую. Посолъ Олександеръ Барвѣньскій 12 дуже цѣнныхъ книжокъ зъ поля языкознавства въ языкахъ рускôмъ, польскôмъ, ческôмъ, сербо-хорватскôмъ, нѣмецкôмъ и латиньскôмъ и т. п. Володимиръ Шухевичъ професоръ реальнои школы у Львовѣ: оригінальный старый образъ св. Николая зô Скита Манявского, мальованый на деревѣ (на жаль, краски въ части стертѣ) и 5 цѣнныхъ візантійскихъ монетъ, 4 бронзовѣ а 1 срѣбну. Иванъ Кунчевичь зô Львова 1 книжку и одну монету грецку (обольосъ въ 4 лепты). О. Иванъ Ляторовскій зъ Сапогова въ повѣтѣ борщѣвскôмъ, надôславъ товариству щедрый даръ — двѣ спорѣ паки книжокъ, рôчникôвъ часописей и брошуръ въ языкахъ рускôмъ, польскôмъ, нѣмецкôмъ та латиньскôмъ, и рукопись зъ 1759 року, мѣстячу на чотирохъ карткахъ in folio Уставы братства мужеского, данѣ одному галицкому мѣсточку „Леономъ на Шептичахъ Шептицкимъ, епископомъ львôвскимъ, галицкимъ и Каменця подôльского, ярхимандритомъ комендатаріюшемъ мелецкимъ".

— **Замахъ динамітовый** въ Парижи, про котрый мы недавно писали, то вже шестый зъ черги сего року. Першій замахъ бувъ 27 лютого; хтось пôдложивъ бомбу пôдъ палату Саґанъ въ Парижи и она зранила портієра. Другій замахъ 11 марта бувъ обчисленый противъ судѣ Беноа; тогды лише шкода була велика, але нѣхто не згинувъ. Того самого тыждня въ ночи зъ 15 на 16 марта бувъ третый замахъ близько касарнѣ Льобо; ту также не сталось нѣкому нѣчо злого. Четвертый 28 марта при улици де Кліші, чотири особы тяжко раненѣ. Пятый замахъ въ реставраціи Веріого, де арештовано Равашоля; згинуло 2 особы а 5 раненыхъ. Вкôнци знаный послѣдный замахъ бувъ найстрашнѣйшій, бо згинуло 6 осôбъ.

— **Знижене цѣнъ ѣзды на зелѣзницяхъ державныхъ для ученикôвъ.** Ґенеральна Дирекція зелѣзниць державныхъ оголошує: Зъ днемъ 1 падолиста с. р. ученики и ученицѣ шкôлъ народныхъ, низшои ґімназіи, низшои школы реальнои и иншихъ шкôлъ на рôвни поставленыхъ, дальше ученики высшои ґімназіи, высшои школы реальнои, університетôвъ и шкôлъ рôвнорядныхъ зъ ними, можуть користати зъ зниженя половины ѣзды зелѣзницями державными на основѣ вôдповѣдной леґітімаціи, выданои на одинъ рôкъ шкôльный, если суть увôльненѣ вôдъ цѣлои або вôдъ половины оплаты шкôльнои. Знижене се прислуе лише до ѣзды до школы. Дотычнѣ леґітімаціи можна купити въ урядахъ и на стаціяхъ зелѣзничихъ, а леґітімаціи тѣ мають бути потвердженѣ дирекціями шкôльными.

— **Спадщина зъ Америки.** Неразъ пишуть часописи американьски, що тамъ въ Америцѣ померъ якійсь Н. Н., котрый давно приѣхавъ зъ Европы; вмираючи лишивъ величезнѣ грошѣ, наслѣдникôвъ не оставивъ жадныхъ, а якъ є якѣ, то въ Европѣ. Довѣдують ся о тôмъ тѣ европейскѣ наслѣдники, вышукують адвокатôвъ и платять имъ, тратять великѣ грошѣ, щобы добути зъ Америки тѣ „міліоны" по якôмсь вуйку або кимъ иншимъ. Тымчасомъ неразъ показує ся, що то все байка; шкода було грошѣ тратити. Але неразъ трафляє ся, що й справдѣ комусь доля усмѣхне ся. Въ Новôмъ Йорку померъ ще въ 1878 р. Едмундъ Клянґъ, годинникарь. Въ Варшавѣ жили єго свояки; мѣжь ними пôшла чутка, що бездѣтный дядько Клянґъ лишивъ міліоны. Наняли заразъ адвоката и зачали процесъ. Процесъ той тягнувъ ся 14 лѣтъ и недавно закôнчивъ ся. Свояки не дôстали вправдѣ міліонôвъ, бо ихъ не було, але всежь 8 зъ нихъ дôстало по 45.000 франкôвъ. А що то були люде вбогѣ, то имъ певно дуже придалась така „дурничка".

— **Львôвскѣ Равашолѣ.** Львôвска поліція вже зъ давна слѣдить за шайкою лобурѣвъ, котрѣ пôдкидають выбухаючѣ скринки. Неразъ на сѣй або тôй улици давъ ся чути сильный выстрѣлъ, але хто се стрѣливъ, годѣ було выслѣдити. Вкôнци найшли сими днями таку „машину пекольну", вправдѣ не таку страшну, якъ у анархістôвъ находять, та всежь небезпечну. Выглядає она такъ: Въ папировôмъ пуделку стоить фляшка зъ якимсь гризучимъ плыномъ, до фляшки вложена рурка зъ порохомъ и зъ льонтомъ. Коли льонтъ запалити, то фляшка експльодує. Якъ на землю впаде, то перехожихъ хиба наполохає гукомъ, алежь бо тѣ львôвскѣ Равашолѣ по львôвскихъ передмѣстяхъ кидають ихъ и на дахи будынкôвъ, черезъ що можуть пôдпалити будынокъ, або й скалѣчити кого, коли фляшка упаде зъ даху. Отже „машины такѣ" вже поліція найшла, а Равашолѣ ще по свѣтѣ гуляють. Дивна забавка.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень, 17 падолиста. Король румуньскій и наслѣдникъ румуньского престола вôддали вчера свои карты візитовѣ въ посольствахъ и нунціятурѣ. Король перебувъ вôдтакъ годину и три чверти въ міністерствѣ справъ заграничныхъ у ґр. Кальнокого. Въ честь румуньскихъ гостей вôдбувъ ся обѣдъ въ цѣсарскôй палатѣ, на котрôмъ були мѣжь иншими Найд. Архікн. Король Людвикъ, ґр. Таффе, ґр. Кальнокій и Ґіка. Вечеромъ були оба Монархи и румуньскій наслѣдникъ престола на представленю театральнôмъ въ придворнôмъ театрѣ. По представленю були румуньскѣ гостѣ на гербатѣ у Найд. Архікн. Кароля Людвика. — Приѣхавъ тутъ угорскій президентъ міністрôвъ Векерле.

Берлинъ 17 падолиста. Вел. кн. Володимиръ має приѣхати нинѣ въ гостину до нѣмецкого цѣсаря и поѣде зъ нимъ завтра на ловы.

Ню-Йоркъ 17 падолиста. Въ наслѣдокъ розпоряженя, мусить каждый еміґрантъ, що приѣзджає до Сполученыхъ Державъ пôвнôчнои Америки мати крôмъ карты на зелѣзницю и квиту на пакунки ще й десять долярôвъ на дорогу. Задля того завернено вчера 200 еміґрантôвъ на контрольну стацію Еліслендъ. Зелѣзницѣ и товариства корабельнѣ грозять, що подадуть сю справу до суду.

Неаполь 17 падолиста. На островѣ Понца далось вчера почути сильне землетрясене зъ пôдземныхъ гукомъ. Всѣ жителѣ острова и 300 арештантôвъ ночують на отвертôмъ поли.

Лондонъ 17 падолиста. Трибуналъ суду поліційного на Бавстрітъ призволивъ на жадане французского правительства выдати анархіста Франсоа французскимъ властямъ. Франсоа рекурувавъ противъ того.

Атины 17 падолиста. Вѣсть подана анґлійскою ґазетою Times, будь то бы выслано сюды якогось нѣмецкого функціонера, щобы вôнъ студіювавъ грецкѣ фінансы, есть безосновна.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

шена чимъ будь ходомъ въ сѣнехъ, а парôбокъ лишавъ ся зъ промѣнею радости на лици и зъ великимъ щастемъ въ души.

На свята Жужель поздоровѣвъ на стôлько що зъ звѣздою и Юстиномъ пôшовъ колядувати по мѣсточку. За ними йшла цѣла громада пôдросткôвъ и Альханъ, пôдпитый, та своимъ звычаемъ кпивъ собѣ и жуткувавъ.

— Не вмѣєте спѣвати, вы дуды дѣравѣ! Послухайте мене! Я жию дуже добре зъ Кантичкою.

Гей, просѣмо, хлопцѣ, Бога,
Щобъ намъ пирогôвъ давъ много
И родзинкôвъ богато,
А до того пива рѣчку,
Щобъ мы пили цѣлу нôчку,
Такъ якъ треба въ свято.

Юстинъ слухавъ спершу уважно тои импровізаціѣ, але не почувъ нѣчого о червонôмъ шалику и тому показавъ ковалеви языкъ, а вôдтакъ фиґу и вернувъ до своеѣ пѣснѣ.

Въ Сильвестровый вечѣръ Павло вже зовсѣмъ здоровъ, пôшовъ въ гостѣ до матери. По хвили розмовы, сказавъ несмѣло:

— Матусе, знаете, якъ то було зъ моєю головою?

— Або що?

— Не лѣдъ розбивъ менѣ єѣ, а мельникъ Иванъ дручкомъ; я не поховзнувъ ся въ полонку, але вôнъ и сынъ єго мене тамъ кинули, напавши несподѣвано. Хотѣли мене житя позбавити.

— Отже що ты казавъ? По щось такъ брехавъ?

— Я думавъ, що добре вроблю, коли промовчу. Я думавъ, що радѣ будете, коли не буду шукати пôмсты

— И длятого неправду казавъ? По що? Треба було сказати: „Такъ а такъ стало ся. Иванъ хотѣвъ мене вбити, але я єму дарую, бо по єго сторонѣ правда, я завинивъ передъ нимъ".

Вôнъ цѣлый ажь кинувъ ся. Дикимъ жаромъ набѣгли єму очи и лице.

— А знаете, мамо, що люде сказали бы, якъ бы то почули? Сказали бы, що я боюсь Ивана. Я не хочу, щобы хто смѣявъ про мене сказати: „Жужель боягузъ!" А мельникъ зъ рудымъ радувавъ бы ся.

— Бо ты боягузъ и нѣкчемный и пôдлый въ додатку! Упокорити ся не хочешь и пôддати ся та правду сказати, щобы пусту славу юнака заховати. Така твоя поправа! Роги тобѣ ростуть при леда нагодѣ, а за вину покутувати то тобѣ соромъ, образа! До очей скачешь, коли тобѣ правду нагадати! И ты нѣбы зможешь що доброго вробити въ житю! Ой, нѣ!

(Дальше буде).

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" принимае лишь „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де также знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ" ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ" буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѣ") якъ для „Народнои Часописи" такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои" вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ" Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.